

Epistolai tu hagiū Isidōru tu Pēlusiōtu

Isidorus <Pelusiota>

Parisiis, 1585

Lampetio Episcopo. 71.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-71898](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-71898)

τας, ὧν δ' αὐτοὶ κρατῆσι παδῶν ἐμ-
 πιπλῶντες τοὺς ἀρχιερεῖς, τῶ μὴ
 ἐπέξείναι; ἀλλὰ τωραότητα πέρα τῆ
 μέτρας ἔπι δ' αὐτοῦ. ὡς ἀμαρτανειν
 τοὺς μὲν χείρας ὄντας τῆς ἰδίας νό-
 μων. τῆς δὲ, χείρας ἀπεγαζόμε-
 νους τοὺς ὑποταγμένους. δρᾶν γὰρ
 διδάσκουσιν αὐτοὺς, ἀ αὐτοὶ δρᾶν οὐκ
 ἀξιοῦσι καὶ τρυφᾶν τρυφῆς πόρρω κα-
 θεσπότες. καὶ γὰρ γένει τὰς ἀλλο-
 τρίας συμφορὰς, ἀς αὐτοὶ ἐπανορ-
 θοῦνται. καὶ τοιγαροῦν ἐκείνοις μὲν
 ὠφθαλμοῖν ἐμμένειν τοῖς οἰκείοις λόγοις,
 καὶ μὴ τὰ πάντα ἀράθειν, τῆτοις δὲ
 ἀλλὰ τῆ μὴ πᾶσι συγχαρῶν ἀ βέλων-
 ται, ὡς θανάτῳ τὰ πλημμελή-
 ματα. καὶ γὰρ συγγῆμιον μὲν νέμειν
 τοῖς ἀλλοτρίοις ἀφελῶς μὲν τοῖς,
 ἔπι πᾶσι δὲ τοῖς δ' αὐτῆς βλαπτο-
 μένοις.

Επιμάχῳ ἀναγνώστῃ. 6.

Οἶμαι μὴ ἀπλῶς τὰ χεῖρα ματῶ
 διδοῦν, ἀλλὰ πρὸς τὴν ἀποκατα-
 σκευὴν τῆς ἀθανάτου τῆς δεξιᾶς.
 καὶ εἰ δοκεῖ τὰ κατὰ Μωσῆα τὸν ἱερεῖα
 φάτιν σκοπήσασθαι. ἐκείνος γὰρ ἔ-
 πεδὶ τὸν μὲν ἀδικωῦτα ἀγχιπιοῦν
 ἡμίνατο, τῆς δ' ὁμοφύλου ἀφελῶς
 χεῖρας εἰς φιλίαν συνήλασεν, ἐχει-
 ροτομήσας παρὰ τῆ θεῶ, τῆ μὲν ἀγ-
 χιπιοῦν κολασθῆς, τῆ δ' ὁμοφύλου νο-
 μότης.

Λαμπετίῳ ἑπισκόπῳ. 6α.

Ἐπειδὴ γέγραφας ὅτι Εὐσέβιος ὁ ἑ-
 πίσκοπος, ἐπὶ τῶ ἀποστολῆ καὶ τῆς συγνώ-
 μης μείζον ἡμισμῶν γνωσιμα-
 χεῖ, ἀλλὰ τῶ δοκεῖν ἀπολογεῖσθαι, ἀ-
 ναγκαστῆ φάσκων. τίος ὧν εἰδὴς ἑπι-
 σκοποι τὰς χειροτονίας ὧν γὰρ εὐ-
 ζαί τ' ἀνέχαστος. εἰ μὴ καὶ ὑπὲρ εὐχῆς,
 ἀπολαύω καὶ δόξης καὶ τιμῆς, παρῶν
 πῆ φίλον τῆς μισοπληθείας ἔνεκεν
 ἀφελῶν ἔφη. ὅτι μὲν τῆς ἑπισκο-

ratione temperantes ac moderati sint, iis
 tamen, quas ipsi in imperio ac potestate
 tenent, viciosis affectionibus, eos, quibus
 præsunt, totos inficiunt, quod videlicet in
 peccantes haud quaquam animaduertant,
 verum in modo dicam leuitatem prae se ferat.
 Peccant autem vtrique, illi nimirum, ut
 qui legibus suis deteriores sint: hi autem,
 quod subditos suos peiores reddant. Nam
 eos hæc facere docent, quæ ipsi facere no-
 lunt, & luxui ac deliciis indulgere, cum ipsi
 à luxu abhorreant: & messem ex alienis ca-
 lamitatibus facere, quas ipsi leuanti & cor-
 rигunt. Quamobrem & illi monendi sunt,
 ut sermonibus suis immaneat, nec, quæ
 cum iis pugnent, faciant: & isti, ut, non om-
 nibus quæ velint concedendo, flagitia
 repriment. Opus est enim iis quidem veni-
 am tribuere, qui benignitate meliores
 fiunt: eos autem, quibus facilitas & cle-
 mentia detrimentum affert, obiurgare at-
 que castigare.

Epimacho Lectori. 70.

Diuina beneficia non simpliciter ac ci-
 tra ullam causam dari existimo, verum
 prout ij, qui ea excipiunt, animos suos an-
 te præparant. Ac, si placet, illum sacrorum
 antistitem Mosem consideremus. Ille enim,
 quoniam Ægyptium, qui iniuriam infere-
 bat, ultus est, ac rursus populares suos in-
 ter se rixantes ad amicitiam compulit, id-
 circo à Deo, Ægyptiorum quidem excru-
 ciator, popularium autem suorum Legisla-
 tor, institutus est.

Lampetio Episcopo. 71.

Quoniam ex literis tuis intellexi, Euse-
 bium Episcopum, non à criminibus omni-
 venia grauioribus abstinendo rectius sibi
 consulere, verum, quod defensionem aliquam
 habere se putet, impudenter his verbis uti,
 cuiusmodi rei penuria laboro, ut sacras ordi-
 nationes vendam: quæ enim quisque optare
 queat, ne dicam quæ vota superat, his fruor,
 hoc est, gloria, & honore: audi quid amicus
 quidam, ob improborum odium clarus ac

celebris, qui tum aderat, locutus sit. Quod quidē Episcopatus munus, quod indignē cōsecutus est, eorū omnium quæ inter homines exoptatur, velut extrema meta sit, scio atque assentior. At iis, qui ad vitium propensi quæstuique addicti sunt, nihil factis est. Neque ex præfectis & antistitibus improbi ac facinorosi vlli essent, si iis, quæ præsto habent, contenti essent, ac rebus suis secundis moderari scirent. Verū plures ex istis, quā ex inferiori hominum gradu, improbos persæpe fieri puto. Nam quo aliis sublimiores & excelsiores sunt, fastique inturgescunt, ac supra vulgus sentire volunt, monerique contumeliam ducunt, eō etiam magis arrogantia, & plurium rerum cupiditas, & fiducia, qua, ne si in scelere quidem deprehensi fuerint, pœnam duros se esse confidunt, in eorum animos ingreditur. Resipiscat igitur, nec infulto cuidam aliquid, quod ad se purgandum faciat, afferre videatur. Neque enim crimina diluit: verū ridiculum insuper se præbet.

Strategio Monacho. 72.

Maximè quidem nec naturam nec substantiam substantiæ, sed qualitatem qualitati (quæ, ut philosophorum verbis utar, hanc naturam habet, ut accedere ac recedere possit. Nam substantiam qualitatis vehiculum esse statuunt: que nisi existat, qualitatem minimè existere posse asserūt) comparavit scriptura, his verbis utens, *Jerem. 13.* An mutabit Æthiops pellem suam, & pardus varietates suas? Et quonam pacto vos poteritis benefacere, cum mala didiceritis? verū ne quid de his rebus subtilius discutiamus, illud ipsum dictū, quod proferunt, eam vim habere, ut quod ab ipsis astruitur, euertat, planum facere aggrediar. Per id enim quod dixit, cum didiceritis mala, dogma illud, quod irrefutabile esse arbitrantur, subuertit. Quonam enim pacto si hoc à natura insitum haberent, ut mala nossent, diceret Propheta, cum didiceritis mala? Quod si didicerunt, dediscere quoque profectò poterunt. Atque ad eun-

Jerem. 13.

πῆς ἢ λειτουργία, ἥς παρὰ τὴν ἀξίαν ἀπέλαυσε, πάντων ἔστι τῆς ἐν ἀνθρώποις εὐκαταίων ὄρος, οἷδα καὶ σύμφημοις δὲ πρὸς κεκλιανέτωσι, καὶ λήματος ἢ παιδίοις, ἔδεν ἔστιν αὐτάρκες. οὐδ' ἂν γίνοντο ἐν τῆς ἡγεμόνων πνὲς μοχθηροὶ καὶ κεκοῦργοι εἰ τοῖς ὑπαρχουσιν ἠρκοῦντο, καὶ συμμετέουσιν αὐτοῖς εὐημερίας ἠδύσασαν. ἀλλ' οἱ μὲν πολλάκις γίνεσθαι καὶ πλείους ἀπὸ τῶν τῆς καταδεετέραν. ὅσα γὰρ καὶ ἐπ' ἡμετέροις παρὰ τὸς ἄλλους εἰσὶ, καὶ φλεγμῶνσι τῶν τύφω, καὶ ὑπὸ τοὺς πολλοὺς φρονεῖν ἀξιοῦσι, καὶ τὸ συμβεβηέντος ἕβειν ἠρκοῦνται τοσοῦτα ἢ αὐτάδεια, καὶ ἔπιθυμία πλείονων, ἢ τῆς ἰσότητος ἢ ἀλλωσι δίκην ὑφέξιν αὐτοῖς εἰσέρχεται. γνωσισμα χείτω ποιηροῦ, ἢ μὴ δὲ κείτω ἀπιδάτω ἀπολογεῖσθαι. οὐ γὰρ ἀπολύεται τὰ ἐσκήματα, ἀλλὰ ἢ γέλωτα πρὸς φλοισκάνει.

Στρατηγῶμονάζοντι. 66.

Μάλιστα μὲν οὐδὲ φύσιν, οὐδ' εἶσαρ εἶσαρ, ἀλλὰ ποιότητα ποιότητι, ἢ ἡσὺ καὶ τὸν τῆς φιλοσόφων λόγον πέφυκε καὶ συμβαίνει καὶ ἀποσυμβαίνει. ὅτι χρομα γὰρ εἶναι τὴν εἶσαρ τῆς ποιότητος οὐκ εἶσται, ἢς μὴ ὑπαρχούσης, ἀνυπαρκτον εἶναι τὴν ποιότητα φασί. παρὲς αὐτῆς ἢ γραφῆ, λέγεται, εἰ ἀλλάξεται αἰθίοψ τὸ δέρμα αὐτῆς, καὶ πᾶς ὕμεις διωήσοθε εὐ ποιεῖν, μεμαθηκότες τὰ κακά; πλὴν ἵνα μηδὲν περὶ τῶν ἀπειρολογησάμεν, αὐτὴν τὴν φύσιν, ἢν προσφέρουσιν, ἀνατρέπικην εἶσαρ τῆς παρ' αὐτῆς κατασκευασθῶν μόνων, ὅτι εἰς αὐτῆς πειράσομαι. τῆς γὰρ εἰπέων μεμαθηκότες τὰ κακά, τῆς δόγμα, ὃ δοκοῦσιν ἀναντήρητον εἶναι, ἀνατρέψασιν. πᾶς γὰρ εἰ ἐκ φύσεως εἶχον τὸ εἶδέναι τὰ κακά, ἔφασκε τὸ μεμαθηκότες τὰ κακά. εἰ δὲ μεμαθηκεία, καὶ ἀπομαθεῖν διωήσονται. ἔτω καὶ τὰ